

на нашѣтъ бѣдствія; и, ако знаете, о богыне, туй което сждбата е рѣшила за да спасе или да погуби Одисея, благоволете да научите негова сынъ Телѣмата..“

Каліпса, очудена и покъртена да гледа у една таквази ранна младость толкози мждрость и краснорѣчіе, не можеше да отведе очи да го гледа: и тя стоеше мълчелива. Найподирь му рече: „Телѣмаже, ный ще ви раскажемъ що са е случило на баща ви. Но исторіята на туй е дълга: време е да си починете отъ сичкытъ ваши трудове. Елате въ моето живѣлище, дѣто ще ви приемиж като мой сынъ; елате, вый ще бждете мое утѣшеніе въ тѣзи самота; и азъ ще направіж вашето благополучіе, стига само да умѣете да са наслаждавате отъ него.“

Телѣмахъ вървѣше подирь богынята, придружена отъ едно множество млади нимфы, надъ които тя издигаше сичката си глава, какъто единъ голѣмъ джбъ въ лѣса издига своитѣ гжсты клонове надъ сичкытъ дървета които го обикалятъ. Той са чудяше на свѣтлата ѣ хубость, на богатата баграница, на дългата ѣ вълнуема дреха, на коситѣ ѣ свързаны отдирѣ небрежно, но изъячно, на огъня който излѣзваше отъ очитѣ ѣ, и на бладушіето което умѣряваше тѣзи живость. Менторъ съ очи наведени на долу и съ смиренно мълченъе слѣдоваше подирь Телѣмаха.

Стигнѣхъ до вратата на Каліпсината пещера, дѣто Телѣмахъ останѣ смаянъ да гледа, подъ видъ на една селска простота, предмети пріятны на очитѣ. Наистина, тамъ не са виждаше ни злато, ни сребро, ни мраморы, ни стѣлбове, нито картины, нито статуи; но тѣзи пещера бѣше изсѣчена въ една канара съ сводъ испѣстренъ съ камъчета и охлиткы, и осѣнена отъ една млада лоза, която простираше своитѣ гвѣкавы прѣчки еднакво на всека страна. Пріятнытъ зефиры спазвахъ въ туй мѣсто, при сичката мараня отъ слънцето, една усладителна прохлада; изворы, текущы съ едно сладостно шумтенъе по муравы посѣяны съ здравецъ и съ тамъянуга, образувахъ на много мѣста вирове толкози чисты и толкози быстры като стѣкло-то; хиляды самораслы цвѣтъя пѣстряхъ зелената по-